

декара гори, пасища и стопански имоти. Повечето семейства отглеждали по няколко десетки овце и кози, до десет крави и биволи, чифт волове за обработване на земята, по 1-2 коня за пренасяне на товари и придвижване, свине за месо и мазнини. По време на кървавия разгром на Априлското въстание от Кръвеник били отвлечени близо 9000 глави добитък, по-голямата част от които овце и кози. Цифрите са показателни за добре развитото скотовъдство в района до освобождението. Част от животните били откарвани в прочутите севлиеви салхани /кланици/, работили и през първите десетилетия на XX век. Друга част били заколвани на място, а всички кожи трябвало да бъдат предадени за обработване.

Тези условия вероятно били водещи, когато преди векове табашкият занаят започнали да упражняват турци, които пренесли уменията за обработване на кожи от Мала Азия. В Севлиево се помнели имената на майсторите Мустафа Касъ Бойоолу, Хаджи Мустафа, Бачо Мехмед, Ибрям Чукуроолу. Проф. Вълчанов разказва, че в началото турците табаци били контролирани от правителството, което изпращало всяка година двама дервиши, на които майсторите дължали известно заплащане.

Постепенно през дългите и тежки години на робството предприемчиви българи усвоявали занаята и започнали да отварят свои работилници. Към средата на XIX век в Севлиево табашкият занаят е почти изцяло преминал в ръцете на български майстори. Те обработвали разнородни кожи. Произвеждали дори качествен гъон, технологичният процес при добиването на който бил сложен и трудоемък и обичайно продължавал по няколко месеца.

С времето севлиевиите майстори се специализирали в обработването на кожи от дребен добитък – овце и кози, агнета и ярета. От тях се произвеждали висококачествените мешини и бланк – кожи за ръкавици, чанти, облекла, лица за обувки, марокен за подвързване на книги и др. Това фино производство те усъвършенствали дотолкова, че през 1880 година белгийският консул Янсен бил впечатлен от добрите работилници за обработка на кожи в неголям град като Севлиево. Той отчетел, че по това време в Австрия се изпращат годишно 16 000 полуобработени кожи и добра вълна и бил удивен от факта, че севлиевиите кожи не отстъпвали по своето качество на европейските.

Към средата на XIX век табашкият еснаф в Севлиево вече бил установен, с определени позиции в обществото и със собствен печат и устав. До освобождението броят на табакханите достига около 50. В сборника